

Ahojte lidi!

Tak co, jak žijete? Určitě skvěle, nemám pravdu? No ještě, aby ne!☺ Vždyť škola už se naštěstí nezadržitelně blíží ke zdárnému konci a nám všem už zbývá přežít jen ty kvanta písemek, co na nás čekají! Ale co! Dyt' je tu konečně květen a s ním i dlouho očekávané slunečné počasí, tak proč se zatěžovat takovými zbytečnostmi, nemyslíte?!☺

No, abych vás moc nezdržovala a nebránila vám v pečlivé přípravě na další z vašich milovaných předmětů, při kterém se miníte smrtelně soustředit a nespustit zarputilého profesora při výkladu té nejnudnější látky z očí☺, napíšu sem jen to nejnudnější.

V tomto již osmém vydání časopisu Oki najdete vše, na co jste již zvyklí a kromě toho, ještě několik povídek, které si určitě přečtete.

P.S. Jak jste si určitě všimli, tak nedávno bylo poslední zvonění (o tom možná v příštím čísle), což znamená, že se schyluje k maturitám. Takže maturanti, držíme pěsti a přejeme hodně štěstí.☺

Čauves v červnu
Vaše šéfredaktorka

Šéfredaktorka-Ivča-Ivana Dobešová V3.B

Redaktoři:

Monča☺-Monika Pechová V3.B

Hidden

Smíšek

Míšula*-Míša Bočánová V3.B

Pet'a-Pet'a Pajdla V3.B

Ryba Ze Zrcadla

Lucka

Ilustrátor, který kreslí obálku:

Pet'a-Petr Pajdla V3.B

Obsah

Úvod

Str.2...Úvodní článek

Události měsíce & kritika

Str.5...Jazz

Str.6...První máj

Str.8 ...8.květen

Str.17 ...Anketa

Str.14 ...Občan

Str.4...Den matek

Film & Kino

Str.15...Simpsonovi ve filmu

Hidden & povídky

Str.9-12...Povídka od Ryby Ze Zrcadla

Str.16...Cestou vlků

Str.4 ...Jaro je tady

Hudba & hudební skupiny

Str.7 ...Tři mušketýři

Historie & Zajímavosti

Str.13 ...Madame de Pompadour

Vtipy od Smíška

Str.18-19 ...Zasmějme se!

Extra bonus
Program kina

Jaro je tady! Líčení

Paní Zimě konečně odzvonilo a do našich luhů a hájů se konečně pomalinku vkrádá doba bzučení a poletování včel po nekonečné škále barev květů a doba znovuzrození matky přírody. Po mírné zimě stromy nasazují pupeny na nové koruny šustícího listí, rodí se nespočet mlád'at, líhnou se ptáčata, která od brzkého rána prozpěvují veselé písně na oslavu zrození mladého boha.

Po měsících nedostatku přichází doba hojnosti, radosti a hlavně práce. Sluníčko se snaží co nejdéle shlížet na náš svět a jakoby chtělo dohnat dobu, kterou v zimě nesvítilo. Všude panuje mírný klid a pohoda, kočky se spokojeně povalují na oknech, včelky sbírají sladký nektar, srny se pasou na mladé trávě. Mravenci začínají s rekonstrukcí svých sídel a veverka spokojeně hopsají ve větvích komíhajících se v rytmu sladkého větru. Okolo potoků ze strání vysvítají blatouchy a spokojeně poslouchají melodické zurčení vody.

Konečně končí doba bláta, ledu, sněhu, depresivního krákání vran a poletování nenasytných havranů. Myši se z lidských obydlí stěhují na své letní a jarní sídla - do polí, kde raší nekonečné sýpky obilí, šťavnaté kukuřice a slad'oučké řepy.

Je zde doba obrození, nikoliv, národního, ale každoročně opakujícího se. A i když jaro přichází každý rok znovu, vždy mi připadá, že je to poprvé a divím se, kde bere příroda inspiraci pro vytvoření takové nádhery, jako je jaro.

Pet'a

Den matek

Den matek se slaví druhou květnovou nedělí a je jedním z mezinárodních svátků.

Svátky, které tak či onak vzdávaly hold ženám, mají ve světě dlouhou tradici. Už ve starém Řecku se jim vzdávala pocta- vždyť jsou dárkyněmi života. Později byl svátek matek oslavován například v Anglii, kde se uctívala tzv. Mateřská neděle (Mothering Sunday).

Myšlenka, aby se tento den oslavoval mezinárodně a pravidelně, vznikla ve 20. století. Mělo se tak dít na počest Anny Reeves Jarvisové, která celý život bojovala za práva matek. To bylo v roce 1907 a o pět let později vyhlásil tehdejší prezident USA Woodrow Wilson první oficiální oslavu Dne matek, konající se o druhé květnové neděli.

V našich končinách měl Den matek poněkud pohnuté osudy. Začal se slavit v roce 1923 na popud Alice Masarykové, ale s příchodem komunismu ho vytlačil Mezinárodní den žen (MDŽ). Jen v některých rodinách se tradice květnové neděle udržovala navzdory oficiálním nařízením vládnoucí ideologie. Svobodně jsme se k oslavování květnového Dne matek vrátili až po roce 1989.

JAZZ

Studenti třídy 1.A, V3.A a V3.B se v pátek 4.5.2006 zúčastnili koncertu české jazzové skupiny, která nám přibližně hodinu hrála na nástroje, ukazovala, co je to jazz, řekla nám něco málo o jeho vzniku apod.

Tohoto koncertu se neúčastnili jen studenti gymnázia, ale i lesárny, Flajšara...

Někteří velmi nezdvořile ukazovali, jak tuto hudbu nemají rádi. Studenti SSOŠ si hráli na notebooku formulky, telefonovali si, jiní zase poslouchali mp3 a další třeba i spali nebo dělali jiné věci. Pro všechny z gymplu tato hodina byla taková, že i ti, kteří tento styl nemají rádi všechno vydrželi. Je pravda, že i od nás někdo nevnímal, ale šlo vidět, že nějaké slušné chování máme. Někteří si toto vystoupení moc chválili, smáli se, odpočinuli si u toho. Ostatní, co dělali nejrůznější věci proto, aby ukázali, že je to nebaví, byli aspoň rádi, že můžou vypadnout ze školy...

Evropské jazzové dny mají v Hranicích pětiletou tradici a naše město si na nich velmi zakládá. Tyto dny by zde měly být prioritou každým rokem.

Jen jediné, co spolupořadatel Bronislavu Ludmilovi vadí, je akustika zámku, která by měla být letos už nějak vyřešena.

V Hranicích už vystoupila česká, ruská a polská jazzová skupina.

Největší úspěch sklidila Joyce Hurley z USA, která tvrdí, že Hranice jsou krásné město, má je ráda a chce se sem ještě vrátit.

Jazzové dny jsou v našem městě oblíbené a jsou fajn.

Hláška koncertu

Osoba X: Co děláš?! Ty si to fotíš?! Tobě se to tak líbí nebo co?!

Osoba Y: Ne, to ne, ale chci to dát do časáku. Když už tam bude Občan, tak proč ne tohle?!

Osoba X (se smrtelně vážnou tváří): Neblázni, vždyť si to nikdo **nekoupí!**

První máj

Den volna. Svátek práce. Den, který má pro každého z nás jinou podobu, láká k pořádání manifestací, oslav a festivalů nebo tzv.majálesů. Je znám už několik desítek století, ale jeho podoba se stále mění ve prospěch doby. Napadlo by snad staré pohany nebo naše prapředky, že den, kdy divoce oslavovali květiny, plodnost a mládí,bude v průběhu věků neustále měnit svou podobu a význam až lidé nebudou vědět, co mají vlastně slavit? Co tedy 1. květen vůbec je?

V novodobé historii, začalo vše 1.května 1886 stávkou odborů a dělníků, probíhající v USA za osmihodinovou pracovní dobu. Velmi nešťastné pokračování tento den nabral při následné demonstraci v Chicagu, kde došlo ke střetům s policií a následnému odsouzení k trestu smrti (ovšem bez důkazů, takže k tzv.justiční vraždě) čtyř nebo pěti anarchistů. Na jejich památku poté probíhaly po celých Spojených státech demonstrace, až přišli francouzští odboráři s návrhem na zavedení Svátku práce. Jejich návrh byl s velkým ohlasem okamžitě všemi přijat a za oslavovaný den, byl zvolen právě 1.květen 1890.

V západní části světa byl tento den dnem volna, kdežto ve východním bloku docházelo k pompézním oslavám a k nim neodmyslitelně patřícím prvomájovým průvodům s nepsaně povinnou účastí dospělých i dětí, kteří nosili nejrůznější transparenty a mávátka.

Ovšem i přes tuto smutnou historii má první máj přece jen i tu hezčí stránku. Je v něm nádech optimismu a je s ním spojena radostná atmosféra, díky, dříve hojně, ale dnes již ne tolik provozovaným májovým hrám, milencům pod třešněmi a tolik známému Máji od K.H.Máchy. A tak, kdo by myslel na smutnou historii, když první máj je přece lásky čas a my si ho musíme užívat plnými doušky?!

Majáles-je festival, zahrnující studentské oslavy příchodu máje. Patří zde průvody s nápaditými maskami, spousty kapel nejrůznějších žánrů, divadelní vystoupení a výstavy.

Májka-je kmen s ozdobeným vrcholem, který se snaží na vesnicích muži uhlídat, aby jim ho nikdo z okolních vesnic či měst neukradl.

Vedle toho všeho, je tu ještě i jiná tradice. V některých částech Spojených států amerických byl totiž 1. květen během 19. století známý jako "stěhovací den" - vhodný k přestěhování se nebo ke změně zaměstnání.

MUZIKÁL TŘI MUŠKETÝŘI

Romantický příběh o přátelství, lásce, ale také o intrikách a nenávisti se odehrává v první polovině 17. století ve Francii, za vlády Ludvíka XIII. Ten se však více než o stát zajímá o organizování plesů, honů a jiných světských radovánek. Vládu nad státem drží tedy pevně v rukou kardinál Richelieu - člověk zrozený pro politické machinace.

Nad Francií visela hrozba války s Anglií. Ve snaze zbavit se královny Anny povolá Richelieu falešným dopisem anglického lorda a milence královny - vévodu z Buckinghamu do Paříže. Zde má být překvapen v náručí královny Anny, a ta má být usvědčena z vlastizrady. Lordovi Buckinghamovi se však díky důmyslnému přestrojení podaří nepozorovaně navštívit královnu. Jako zástavu lásky mu Anna předá přívěsky, které dostala od svého manžela Ludvíka. Rozzlobený Richelieu vymyslí lest. Přemluví krále, aby na počest Anny uspořádal ples, na který si královna musí přívěsky vzít. Zoufalá královna prosí o pomoc svoji důvěrnici Constance.

Do vysoké politické hry vstupuje náhodně mladý Gaskoněc - D'Artagnan. Miluje Constance a rád by se stal mušketýrem. Je tedy připraven splnit pro svou lásku i pro královnu nemožné. Za doprovodu svých přátel Athose, Porthose a Aramise cestuje do Anglie. Úkol je jasný - přivést co nejdříve zpět přívěsky pro královnu. Ty musí včas ozdobit její plesové šaty.

Richelieu pověří Milady, aby na cestě do Anglie předhoniла mušketýry a zmocnila se tak přívěsků. Milady využije všech svých ženských prostředků a vláká lorda Buckinghamu do pasti - otráví ho. I Constance umírá její rukou. Milady je však odhalena a ve spravedlivém soudu, kterému předsedá její bývalý manžel - Athos, popravena.

D'Artagnan vrací královně Anně přívěsky. V náhodném souboji zabije Rocheforta a Richelieu mu nabízí právě po něm uvolněné místo šéfa policie. D'Artagnan však odmítá. Chce sloužit ve službách krále, chce se stát mušketýrem. Královna plní přání svého manžela - přichází na ples ozdobena přívěsky. Slavnostně předává D' Artagnanovi mušketýrský stejnokroj a plní mu tak jeho přání.

Autor hudby Michal David, textař a scénárista Lou Fanánek Hagen i scénárista, režisér a choreograf Libor Vaculík jsou autoři, kteří spolu s česko-slovenskými hvězdami zaručí kvalitu i komerční úspěch představení.

Já osobně jsem se na toto představení jela podívat až do Bratislavy, do divadla NOVÁ SCÉNA. Velmi mě zaujaly herecké i hlasové schopnosti účinkujících, netradiční používání projekcí, které se promítají přímo na účinkující, mnoho krásných dobových kostýmů a výborná čeština slovenských zpěváků. Po skončení představení jsem se osobně setkala s mým velkým vzorem, slovenským slavíkem a vítězem slovenské Superstar Petrem Cmoríkem (představitel D' Artagnana) , který byl hlavním důvodem proč jsem jela na tento muzikál.

Míšula*

8.květen

Je další květnový státní svátek známý jako Den vítězství. Ale jak je to s ním doopravdy? Vždyť, když se podíváme do dvou různých kalendářů zjistíme, že v každém z nich je napsané něco jiného. A když naivně doufáme, že aspoň v médiích nám nastávající problém osvětlí, tak se nechtěně octneme ještě ve větší nejistotě a beznaději, protože v televizi říkají úplně něco jiného než je v kalendáři.

8.květen je opravdu Den vítězství. Téhož dne ovšem roku 1945 hodinu před půlnocí střeoevropského času, totiž došlo k definitivní kapitulaci německých vojsk. Tento čas, ale odpovídal jedné minutě po půlnoci dne 9.května moskevského času. Proto se ve většině vítězných a osvobozených států považuje za tzv. "Den vítězství" 8.květen, zatímco v zemích bývalého Sovětského svazu je to 9. květen.

Jelikož toto datum bylo odjakživa sporné, tak se dokonce i několik let po válce Den osvobození oficiálně vůbec neslavil. Ani samotná vláda se totiž nezvládla dohodnout na tom, které datum je to správné...

Zlom nastal až roku 1951, kdy vláda odhlasovala, že oslavy budou vždy probíhat 9.května, čímž dala jasně najevo, komu patří dík za ukončení nacistické hrůzovlády. Tento den byl Dnem osvobození Československa Sovětskou armádou.

Jenže pak přišel převrat a devátý květen byl tatam. Tedy, abych to upřesnila. Hned po sametové revoluci došlo pouze k nepatrné změně a ta tkvěla v přejmenování svátku na Den osvobození od fašismu. Pak ale doba popošla trošku kupředu, vládní vztahy se zase pozměnily a na podnět Miloše Zemana vznikl státní svátek 8.květen-Den osvobození od fašismu.

Přehled změn státního svátku

Název svátku	Platnost od
9. květen -Den osvobození Československa Sovětskou armádou	1952
9. květen -Den osvobození od fašismu	1991
8. květen -Den osvobození od fašismu	1992
8. květen -Den osvobození	2001
8. květen -Den vítězství	2004

Jedna bota levá, druhá pravá

„Není škoda, že se ztratila jediná fotografie, na které nám Likány předává svou botu?“ zeptal se jednoho rána Og. Všemi myšlenkami se však upínal na zítřejší velký okamžik. Alespoň na jeden jediný den v jeho doposud nudném životě se z něj stane někdo známý. Rodiče na něj byli velmi pyšní, ale chválou na svého nejmladšího syna příliš neplýtvali, což Oga mrzelo.

Matku jeho otázka velice zaskočila a tak špatně rozklepla vejce, které posléze vyvrhlo bílek se žloutkem na kuchyňský stůl. „Co se tak hloupě ptáš? Snog tě zase mlátil do hlavy nebo co?“ otázala se nakonec netrpělivě, zrovna když utírala lepkavou hmotu ze stolu.

„Ne, jen mě to zajímá.“

„To víš, že to je škoda. Konečně by byl od pravobotáků pokoj,“ odpověděla ztrhaná matka a dala se do míchání těsta na ovocné koláče.

„A matka? Jak se od nás liší pravobotáci?“ položil Og další ze svých oblíbených všetečných otázek.

„Podívej se. Snad si nemyslíš, že náš bůh Likány tady při své poslední návštěvě zanechal pravou botu? Přece víš, že našim lidem daroval levou botu, která je teď uložena v sejfu v muzeu.“

„Každé malé G to ví, že je v muzeu!“ Odpověděl dotčeně Og a začal si hrát s hlavolamem *dozinu*. Tuto složitou hračku, skládající se z provazových kroužků a železných prstýnků, dostal na své poslední narozeniny. Dodnes však její tajemství neodhalil.

„No vidíš. A to je ten rozdíl. Naše náboženství má pravdivý základ, to jejich ne. I když nevím, proč nás napodobují a tu svoji falešnou botu si taky schovávají. A teď už mě laskavě nech na pokoji, musím v klidu dodělat tohleto na oběd. Neměl by ses připravovat na Obřad?“ propustila matka Oga z kuchyně.

„Ale jo, vždyť už jsem s tím skoro hotový,“ zalhal Og. Popravdě neměl z proslovu k Obřadu Přivítání připravenou jednu jedinou větu. Moc se mu do toho nechtělo, navíc jej zatím nic kloudného nenapadlo. Teď byl však nejvyšší čas vyrazit do práce. Oblékl se do ošuntělých svršků a vyrazil z domova.

Na obzoru se nedaleko červeného slunce Jef objevil žlutý zářivý kotouč Ikzi. Obě dvě slunce spalovala povrch plantáže mohutnou silou, která Oga vždy dokázala uchvátit. Pod plátěným slunečníkem si ve stínu spokojeně hověl, pozoroval upoceně Nogy a během své pracovní přestávky popíjel téměř bezbarvou šťávu, s největší pravděpodobností vymačkanou z citrónu. Moc času mu už z jeho odpočinku nezbyvalo a tak se začal pomalu rozcvičovat, aby do odpolední směny nepřišel celý ztuhlý. Bude muset začít na vteřinu přesně, jinak slízne pěkných pár pohazení bičem od vrchního strážného. Og byl velmi pracovitý, když na to přišlo. Dokázal toho mnoho při sklízení stihnout.

Už jako maličkému G mu ale říkali, že rozumu moc nepobral. Přestože měl pouze špetku talentu, jeho dětským snem bylo stát se někdy v budoucnu, pokud to hvězdy umožní, Itsnogem nebo dokonce Ritsnogem. Jenomže k těmto titulům vede úmorná cesta plná trní a nebezpečných životních zkoušek. Og před dvěma lety úspěšně složil rituály a tak přestal být G. Na čele mu díky tomu přibyla další hvězda, což mu mimo jiné dovolovalo udělat si během dne jednu krátkou přestávku na občerstvení, přesně jako tuto.

Viděl, jak se ostatní Ogové chystají a strečují namožené svalstvo. Přemýšlel neustále dokolečka nad svým zítřejším proslovem. S ničím takovým ale doposud neměl zkušenost a nikdo mu prozatím ani nenabídl pražádnou pomoc. Cítil se bezradný, jako slepý v bludišti bez konce. Stačilo by jen požádat o radu dědečka Wpritsnoga. Na to ale přijde řeč po práci - to znamená až někdy navečer. Zakroutil krkem, načež mu obratle hlasitě popraskaly a obtočil kolem sebe svými třemi pažemi pár půlkruhů.

Og se dnes ráno bohužel nestihl umýt, jelikož jeho bratr Snog jej v koupelně předstihl a on už musel po snídani do práce. I proto teď značně zapáchal, ale svůj odér se snažil zamaskovat jinými pachy. Zašel k jednomu ze stromů a zelenými listy si vytíral podpaží. Z tisíců potních žláz se mu linula slaná tekutina, díky které se jeho opálené tělo na slunci lesklo jako plátek stříbra.

„No tak! Mám ti snad pomoci do práce nebo co!“ ozvalo se mu hromově zničehonic za zády.

„Pane, ano pane...teda ne pane! Omlouvám se pane!“ drmolil Og a utíkal směrem k plantáži. Jenomže místo praskání kožené biče uslyšel salvu smíchu. Jen co se ohlédl, spatřil skupinku Nogů mladších než on sám, kteří se viditelně bavili na jeho účet.

„Ty seš fakt hlupák, Ogu.“ Řekl jeden z nich a řehtal se jako pominutý.

„Kolik roků ještě budeš čekat na další rituály, co? Tobě stačí na čele jen dvě hvězdy?“ hulákal ten, který zrovna popadl dech.

„Beztak ste pravobotáci, to se klidně vsadím!“ Og přesně věděl, ke kterému náboženství konkrétně tahle skupinka tíhne, ale nemohl si odpustit si do nich nerýpnout.

„Jsme levobotáci jako poleno! Co si to dovoluješ, ty vymletý jantare!“ soptil jeden z levobotáků. Takovouto urážku si nemohl nechat líbit. Už už se chystal na Oga vlítnout a dát mu pár facek, jenomže právě zahvízdala píšťala. Začala směna a vrchní strážný bedlivě dohlížel na to, aby se každý věnoval jen svému úseku. Zamířil do chladivého stínu, aby zde pokud možno vyhnal každého opozdilce. I proto dostal onen prchlivý Nog pár praskavých ran přes záda, po kterých z plna hrdla zařval a skácel se na chvíli k zemi. Nepracovat znamenalo protivit se dennímu řádu. Další nepřilíš jemné polechtání přes bok jej postavilo na vratké nohy a ihned poté donutilo Noga zamířit na jižní plantáž.

Og dorazil domů velice unavený. Bosé nohy si na prahu oprášil od nečistot a ze zad shodil náklad ovoce a poté jej uložil na chladnější místo ve sklepě. Když po chvíli kráčel po svém pokoji a hledal nezašpiněné oblečení, vzpomněl si, co měl vlastně v plánu. Oblékl si svou světlou košili s krátkým rukávem, aby zakryl opuchlé šupiny a vyšel zase ven, aniž se jakkoliv navečeřel. Zanedlouho už při otočení zpět ani neviděl jejich dům, jehož ozdobné obložení bylo seskládáno z pevných stonků vysokých přeslic.

Přestože už byl večer a mělo přijít znatelné ochlazení, na planetu Thod se stále snášely proudy horkých paprsků. Nemilosrdné slunce Ogovi stihlo za celý den na plantáži pěkně popálit povrch těla. Mladík se ubíral východním směrem, kde se po krátké chůzi na svahu Kopce stařešinů vyloženě rozpadal dům jeho dědečka. Tento starý, lety a zkušenostmi ošlehaný lovec zajíců jen velmi nerad vítal jakoukoliv návštěvu. Snad jedinou výjimku představoval jeho vnuk Og. Matka s otcem by mu tuto výpravu určitě zakázali, vždyť děda patřil k pravobotáčům. Alespoň to o něm všichni tvrdili. Wpritsnog však vždycky namísto odpovědi na otázku, ke komu tedy patří, radši tajuplně mlčel. Možná i proto jej za takové chování Ogovi rodiče odsuzovali.

Vzduch se líně přesouval z místa na místo, jeho rychlejší proudy zůstaly kdesi v horách, mimo zemědělskou oblast. Ptáci opile poletovali mezi hustým stromovím, ve kterém se držely poslední zbytky vzdušné vlhkosti.

„Nazdar, ty můj hlupáček.“ Přivítal Oga jeho děd, zrovna když vcházel do místnosti s hromadou špinavého nádobí - s největší pravděpodobností to byla kuchyně. Wpritsnog se houpal na proutěném křesle a na svou tvář si krátkým nožíkem vyřezával neznámé značky.

„Co to děláš?“ zeptal se Og a i bez pozvání se usadil na nejbližší židli, ze které však nejdříve musel odházet zmuchlané oblečení. Bylo cítit zatuchlinou, stejně jako zbytek staříkova příbytku. Věci poházené, otevřené šuplíky s vysypaným obsahem. Nadrobené zbytky jídla na podlaze i na nábytku a ušmudlané a zapatlané skvrny všude, kam se Og podíval. Prostě jeden velký nepořádek si staříček Wpritsnog pěstoval ve svém domě, aniž by se snažil o nápravu. Vše nechal ležet ladem, aby to shnilo zároveň s ním.

„Cožpak si nedával ve škole pozor? A co si asi tak myslíš, že dělám? Vyhazuju si vrásky nebo co?“ naštvál se děd a na chvíli zanechal své bohubilé činnosti. Na Oga mrkl svým stále bystrým okem a dál se věnoval systematickému vyřezávání na své velice proschlé šupiny.

„Píšu svůj životopis.“ Oznamoval Wpritsnog svému vnukovi, jenž jej bedlivě pozoroval. Og byl uchvácen tím, že jeho příbuzný na sobě nedává znát žádnou bolest.

„Živo-co?“ nechápal mladý Og. Díval se, jestli Wpritsnog neztratil z čela nějakým záhadným způsobem jednu ze svých devíti hvězd. Nakonec si ale oddechl, jeho děda je měl všechny.

„Životopis. Ach kluku, uť se. Dlouho tady nebudu. Takovéhle značky mám skoro všude, jen se podívej,“ a hned nato stařec vyhrnul své nohavice i rukávy a Og spatřil něco úchvatného. I když plně nechápal význam cizokrajných značek, přímo jej fascinovaly. Znaky jakoby vystupovaly z šupin a sdělovaly informace a zážitky z dávných dnů, kdy byl děda ještě Itsnogem a jeho žena stále naživu. Přestože Og v té době doposud nebyl na světě, onen neskutečný životopis mu velice podrobně ukazoval, jak se jeho dědečkovi žilo. Chlapce ale nezajímal obsah, ale forma životopisu.

„A proč si za mnou vůbec přišel?“ optal se muž nakonec skoro zhypnotizovaného vnuka.

„E..khm..vs.“ Og však ze sebe nedokázal vytlačit nic srozumitelného. Wpritsnog náhle pochopil. Ruce i nohy si opět zakryl oblečením a znovu se zeptal svého vnuka. Jakoby polil Oga ledovou vodou.

„Potřeboval bych od tebe poradit.“

„Aha. Jak jinak, co? No dobře, o co se jedná?“ stařec odložil další záznamy na své tělo na pozdější dobu a začal se plně věnovat příbuznému.

„Víš...já...no mám zítra ten proslov na Obřadu Přivítání a...zatím na něj nemám ani slovo.“ To starého Wpritsnoga zaskočilo. Jak se tohle mohlo stát? Jejich rod byl mezi ostatními celkem vzato dost vážený a teď se stane tohle. To bude ostuda, hrozná ostuda. Wpritsnog už to měl před očima, jak se jim budou všichni smát, až se tenhle přihlouplý Og zasekne uprostřed proslovu, protože nebude vědět, co říct. Kdo mu u všech čertů poradil, aby svůj lístek vhodil do celonárodního osudí? Byla šance jen jedna ku několika miliónům, že vytáhnou právě Oga. Ale ta šance tam byla. Na druhou stranu to rodině přineslo celkem velkou prestiž.

„Jak je to možné?“ zeptal se nakonec seschlý muž a opět se začal houpat v křesle.

„Prostě nevím, co se na takovém velkém proslovu má říkat. Koho mám oslovit, komu polichotit a hlavně o čem mluvit. Myslel jsem, že ty bys to mohl vědět, dědo, ale jestli ne, tak já půjdu a...“ Og se už zvedal ze židle a měl se k odchodu.

„Ne! Zůstaň tady! Všechno ti povím. Jen to bude chvíli trvat.“ Ogovi se viditelně zlepšila nálada, když to uslyšel.

„Takže teď mě hezky poslouchej, chlapče. Neřeknu ti vše, mohu ti jen poradit, ukázat cestu. Zbytek ti musí dojít samotnému, proslov by ti měl vycházet od srdce. Nejdřív ti ale položím otázku. Kterou botu tady Likány před stovkami let nechal? Levou nebo pravou?“

„Samozřejmě, že levou!“

„A jsi si jistý? Tys u toho byl nebo jak to, že to tvrdíš tak přesvědčivě?“ položil záluďnou otázku Ogovi a měřil si ho pohledem.

„Každý to tak říká!“ nenapadlo mladíka nic jiného. Takovou otázku vážně nečekal a navíc nechápal, jak by mu tohle mělo zítra pomoci. Dříve, než se na to stihl svého dědy zeptat, stařešina pokračoval:

„Každý? A co já? A pravobotáci? Ti tvrdí něco jiného a taky si myslí, že mají pravdu. Víš, když něčemu moc věříš a neohlížíš se kolem sebe, obvykle něco přehlédneš. Otázka by tedy spíše měla znít - jsou boty, které jsou uloženy v muzeích, obě dvě podvrhy?“

Nastalo ticho. Og nikdy nebyl žádným filozofem, ale takhle nad tím opravdu nikdy nepřemýšlel, nebyl totiž důvod. A byl si naprosto jistý, že málokdo na světě ano. Jeho děd patřil mezi ty šťouraly, kteří nechtěli něco bezhlavě papouškovat po ostatních. V Ogových očích teď jeho dědeček nabyl na velikosti. Nyní mu připadal jako někdo úplně diametrálně odlišný od příbuzného, ke kterému si chodil pro sladkosti a poslechnout příběhy.

V hlavě teď mladíkovi létalo mnoho věcí, které jej máty. Chtěl se Wpritsnoga na mnoho zeptat, jako co tím myslel a tak dále, ale zároveň si uvědomil, že si vše bude muset promyslet doma a sám. Vstal a rozloučil se s dědou zatažením za obě uši. Toto gesto mu stařec hned vzápětí oplatil a vyprovodil jej ze svého domu.

„Přijdeš zítra?“ zeptal se ještě Og na poslední chvíli dědy.

Shrbený stařec vnuka poplácal po zádech a řekl: „To víš, že jo.“

Když Ogovi, který se topil v záplavě stále nových a nových myšlenek, mával na rozloučenou, neustále se šibalsky usmíval. Poté zašel do svého stárnoucího obydlí, usedl na houpací křeslo a během pomalého řezání si vesele prozpěvoval.

Mýtina dobrota byla odjakživa přirozeným shromaždištěm. I v těch nevzdálenějších koutech planety Thod se našlo pár jedinců, kteří byli ochotni vážit předlouhou cestu až sem. V širokém zástupu se dalo zahlédnout mnoho z těch, kteří sebou přinášeli tradiční nafialovělé lampióny. V moři všelijakých kultur se střídaly styly oblékání, na tisícovkách stolů svou vůni do okolí vysílaly cizokrajné, ale i ty známé pokrmy. Víno i pivo poctivě tekly proudem, jakoby jejich pramen neměl nikdy vyschnout. Všichni se smáli a navazovali přátelské vztahy, vyjma těch příslušníků opačných náboženství. Na začátku každého rozhovoru tudíž předcházela velice přímá otázka, která rozhodla o budoucnosti následné konverzace.

V tomto období byl opravdu jen málokdo mručivým mrzoutem, který nikomu nedopřál sluchu nebo veselého slova. Každý se snažil na jednu stranu všude kolem sebe šířit radost, na tu druhou chtěl zaujmout co nejvíce vyhovující místo pro výhled na pódium, ze kterého měl být dalšího dne pronesen projev. Záchodky toi toi, umístěné na krajích vymezeného prostoru pro přihlížející, nebyly schopny zvládnout nápor návštěvníků. I proto někteří z nich mířili do lesíků a za nahodilé keře s papírem v ruce, aby vykonali potřebu.

Poslední nedodělky upravovala armáda dobrovolníků, oblečená do výrazně oranžového oblečení. Byli zkoordinováni jako pilní mravenci, stále dokola bezchybně vykonávajíce svou práci, kterou málokdo opravdu ocenil. Rozestavovali poslední reproduktory, obrazovky, stojany. Odnášeli také zaplněné odpadkové koše a i polámané a zničené kousky vybavení. Utírali stoly a lavičky na sezení, vyměňovali poškozené za nové. Jakási zvláštní nálada se vznášela nad ohromnou *Mýtinou dobrotou* a s každým dalším okamžikem jen sílila.

S blížícím se soumrakem bylo jasné, že Obřad Přivítání je na spadnutí.

„No tak! Uprav se!“ napomínala Oga matka. Sama byla asi mnohem více nervózní, než její syn. Og si rovnal všechny tři rukávy od sváteční zelené košile a stále kontroloval, jestli není někde špinavý a zda-li má zapnutý poklopec. Třepal se jako osika, nepomohl mu ani doušek pálenky. Možná, že by ho nervozity zbavil až druhý nebo třetí lok, ale otec Tsnog o tom nechtěl ani slyšet.

Celá čtyřčlenná rodinka se ukrývala v chladivé místnosti před stotisícovým davem, který se nacházel venku pod pódium. Hlučel jako stádo lovených buvolů, jen o mnoho desítek decibelů více. Listy větráku se na stropě pomalu otáčely.

Og nervózně přecházel po místnosti a snažil sám sebe uklidnit. Zanedlouho už bude muset vyjít ven k mikrofonu. Chvil se při pomyslení, že by nemuselo všechno vyjít tak, jak by si přál. Nezbyvalo mu než doufat.

„A nezapomeň se zmínit, že by se pravobotaři už měli vzpamatovat!“ připomínala mu neodbytná matka. Jako všichni ostatní si i ona oblékla své nejlepší oblečení, jaké v šatníku našla. Její manžel sice s tak velkým výstřihem příliš nesouhlasil, ale dnes šlo i něco jindy tak závažného stranou. Jejich syn měl dnes celostátní proslav.

Og si ale i přes matčinu poznámku nebyl tak úplně jistý, kterouže tu botu tady Likány ve skutečnosti nechal. Obě náboženství, ať už levobotařské nebo pravobotařské, měla pádné argumenty, které se Oga snažily zviklat. Od malého G do něj byly násilně vtlačovány levobotařské myšlenky a ideje. Ale teprve teď, na sklonku nejdůležitějšího okamžiku v jeho životě, si uvědomil, že si není jistý, kterému náboženství věří více. Na podobné úvahy mu ale už bohužel nezbyl čas, protože neúprosný hlas pořadatele jej poslal ven na pódium. „Tak běž už, král na tebe čeká!“

Král? Co tady dělá? Já se s ním mám setkat? Likány, chraň mně, abych neudělal žádnou blbost! Říkal si v duchu Og, zatímco jej hlavní pořadatel vedl k mikrofonu. Za sebou uslyšel slabé popřání štěstí, ale nevěnoval mu pozornost. U řečnického pultu se tyčila ohromně vysoká postava, oblečená do toho nejluxusnějšího oblečení, co kdy Og viděl. Krále Qvefrohviusawpritsnoga a jeho jedenadvacet hvězd na čele ozařovaly reflektory tak, aby působil co nejimpozantněji. Mluvil do mikrofonu, ale Og jeho slova neslyšel. Byl jako ve snu. Nejenom, že se mu dostalo pocty, aby pronesl několik málo slov před Obřadem Přivítání boha Likány, ale jako jediný z celého jejich rodu se navíc setká s králem! S králem!

„A tady už máme onoho šťastlivce, výherce v celostátní loterii! Pojd' sem ke mně, mladíku!“ mluvil do mikrofonu král Qvefrohviusawpritsnog a rukama vítal blížící se postavu. Og doposud kráčel přes pódium jako smyslů zbavený, ale najednou jakoby někdo otočil vypínačem a jeho uši začaly slyšet vše okolo. Ta nemelodická směsice zvuků byla prakticky ohlušující a tak málem nezaslechl slova krále, když přišel k dřevěnému pultíku.

„Hlavně to nezabrej, chlapecu.“ Zašeptal výhružně král mimo dosah mikrofonu a i nadále se smál na obrovský dav, který křičel pod pódium, a tahal se za uši na pozdrav.

Og se potil jako snad nikdy. Potichu zachrblal v krku, aby trapně neztratil hlas, stoupl si na malou židličku přichystanou speciálně pro něj a uchopil prostřední rukou mikrofon. Desítky kamer upřely své hledáčky na nejmladšího řečníka Obřadu Přivítání v historii.

„Velevázení hosté,“ řekl, když uviděl neskutečnou masu lidí. Jeho lidí, došlo mu. Důstojně se zatahal za uši a spolu s ním milióny příslušníků jeho rasy na celé planetě.

„Letos mám tu čest uvést Obřad já. Doufám, že se toho zhostím stejně tak dobře, jako mí předchůdci. Jako každý rok se zde, právě na tomto místě, odehraje něco neuvěřitelného. Za chvíli započne OBŘAD PŘIVÍTÁNÍ!“ Dav se mohl zbláznit. Konfety snad všech odstínů barev jako na povel vyletěly do vzduchu a vytvořily okamžik hodný zapamatování. Každý zakvičel radostí, že proslov už začal. Neúprosná slunce znovu, stejně jako předešlého dne, vyzařovala masy tepla na povrch planety. Všichni na Mýtině dobrot vypouštěli do okolí pot společně s nepříjemným zápachem. Ještě několik hodin a ovzduší bude nesnesitelné.

„V první řadě bych vás chtěl přivítat a popřát vám příjemné prožití dnešního dne. Dobrou chuť a pěkně se bavte! Chod'te všichni stále bosí!“

Také nám všem přeji, aby náš národ mezi sebou přestal válčit. Kdy nastane den, kdy se levobotáci i pravobotáci mezi sebou přestanou kočkovat a nesmyslně handrkovat? Je jen škoda, že tady teď Likány nemůže být s námi, aby vyvrátil naše teorie o botách. Což takhle zapomenout na příslušnost k náboženství? Co tomu říkáte?“ Dav, který by se při bližším pohledu dal rozdělit na dvě jakési poloviny, začal pomalu utíchat. Snažil se vstřebat to, co jim právě Og sděloval. Reproduktoři tlumočily jeho slova s výrazným zesílením i do zadních řad.

„Se snad zbláznil, ne? Co to mele?“ soptila v zákulisí matka a málem se svému manželovi vysmekla ze sevření, aby šla dát Ogovi jednu výchovnou. Proslov probíhal docela jinak, než jak si ho představovala. Tohle nebyl její hloupoučkový syn, tak jak ho znala.

Og vida, že nikdo zatím jeho myšlenky nechápal, vytáhl ze zadní kapsy u kalhot podlouhlou obálku, kterou mu ještě včera děda donesl. Když pozdě v noci Wpritsnog zazvonil, chtěl mluvit jen se svým vnukem, ostatní členy rodiny jakoby nebral vůbec na zřetel. Otec Tsnog se jej snažil dostat z domu, ale dědeček se zatvrdil a šel stále dál. Když překvapil Oga v pokoji, jak leží na posteli a ponocuje, jen mu řekl: „Pochopíš.“ A dal mu tu obálku. Nic víc, nic míň. Pak odešel a otec s matkou i s poloprobuzeným bratrem Snogem na nejmladšího člena rodiny civěli ještě hodně dlouho, aniž cokoliv řekli.

Čekal, až všichni odejdou. Neřekl jim, že byl dědečka navštívit. Teprve, když si byl jist, že je docela sám, rozbalil onu tajemnou obálku a vydechl úžasem.

„Mám tady u sebe něco, co vám prostě musím ukázat.“ Řekl Og a z podlouhlé neprůhledné obálky vytáhl složený list papíru. Rozložil jej na řečnický pult a chystal se jej zdvihnout nad sebe.

Král, stále stojící vedle něj, pochopil, co mladík zamýšlí. Pokusil se po listu chňapnout, ale Og byl rychlejší. Ve hrách, kdy se jednalo o mrštnost, vždy vynikal. Od řečnického stolku popoběhl a ukázal velký list papíru na kamery. Ty jej hladově zabraly a obrázek poslaly do všech koutů světa. Král Qvefrohviusawpritsnog zjistil, že už nemá cenu se snažit Oga připravit o ten pobuřující plakát a tak zůstal bezmocně stát.

Když přenosové studium zapnulo velký promítací stroj, aby aspoň někteří z přítomných viděli, co to Og nad sebou svírá, vše se nejdříve zpomalilo, pak zcela zastavilo. Stovky tisíc, ne - milióny spoluobčanů viděly velkou fotku.

Na ní byl bůh Likány s hrstkou jeho kovově lesklých napodobenin, které ho obestupovaly ze dvou stran. Schylovalo se k odletu Likányho kosmické lodi. Na boku lodi byl její název - Nezdolná. A Likány do rukou jednoho z dávných králů vkládal jako projev vděčnosti dvě polorozpadlé boty. Pravou i levou

Ryba Ze Zrcadla

Madame de Pompadour

Madame de Pompadour pravým jménem Jeane-Antoinetta Poissonová byla krásná, chytrá a vzdělaná milenka francouzského krále Ludvíka XV.

Antoinetta Poissonová se narodila 29.12.1721 v Paříži, velmi krásné a ctižádostivé měšťance paní Poissonové. Antoinettě se dostávalo odmalička láskyplné výchovy ovšem jen do chvíle než se paní Poissonová od věštkyně dozvěděla, že její dcera bude jednou víc než královna. Následkem této věštby bylo, že její matka požádala pana Toumehema, zřejmě pravého otce tehdy devítileté Antoinetty, aby ji začal vychovávat, poskytl jí potřebné vzdělání...

Jeane byla velmi krásná, milá, vnímavá, nadaná dívka, která se naučila zpívat, hrát na hudební nástroje, tančit a hrát divadlo. Byla přijímána ve vyhrazené společnosti a slavných salonech. Vyznala se v literatuře, politice, znala se s Voltairem a Montesquiennem. Ovšem ani přes dokonalé vychování se jí nepodařilo zapřít svůj temperament a s velkou ctižádostí šla za svým cílem, stát se královou milenkou.

Lidé jí popisovali jako vysokou, štíhlou, křehkou a chladnou krasavici. Její pohyby byly pružné a elegantní, tvář měla dokonalý ovál a získávala obzvláštní půvab velkýma výmluvnýma očima. Vedle krásně vykrojených úst a nádherných zubů jsou ve všech popisech zdůrazňovány především její oči. Měly prý zvláštní výraz jakoby proměnlivých barevných odstínů a jevily se střídavě tmavé a jiskřivé, snivě modré, nebo dokonce záhadně šedé.

Aby Jeane získala ještě větší úctu a obdiv svého okolí, provdala se za pomoci pana Toumehema za jeho synovce, se kterým bydlela na zámečku Etioles, kde se poprvé setkala s Ludvíkem XV. U lesíku poblíž jejího společného sídla s manželem, kterému slíbila věrnost, obratně využila svého šarmu a kouzla. Než uběhl rok stala se královou milenkou, přestěhovala se do Versailles, dostalo se jí titulu markýzy de Pompadour a poct dvora... Už zbývalo jen si tuto moc udržet, což nebylo vůbec těžké, protože mladý král jí stejně jako ostatní muži podlehl. Zamiloval se do ní.

Madame de Pompadour zbožňoval celý dvůr, stala se dobrou přítelkyní královny. Toho všeho ovšem nedosáhla, jak se může zdát, jen díky své vypočítavosti, ale také díky příjemnému vystupování a laskavému chování vůči ostatním.

Byla natolik vlivná, že přesvědčila Ludvíka, aby svou zahraniční politiku směřoval na Rakousko (Marie Terezie jí pak poslala děkovaný dopis), podporovala osvícenství, založila manufakturu na výrobu porcelánu, byla mecenáškou umění. Občas sice marnotratně rozhazovala peníze za šperky a zámky, ale zároveň dokázala zařídit, aby se u dvora mohla číst například jedna ze zakázaných encyklopedií Diderota a d'Alamberta. Ale i přes svou velkorysost měla několik nepřátel. Aby neztratila svůj vliv poté, co přestala být královou společnicí v posteli, sama mu hledala nové milenky a zajišťovala chvilková rozptýlení.

Markýza de Pompadour měla jen jedinou vadu, tou bylo chatrné zdraví. Ve čtyřiaadvaceti letech zemřela na nemoc chudých-tuberkulózu. Její smrt znamenala velkou ztrátou pro všechny. Zemřela totiž žena, která ovlivňovala politiku, módu. Ta, která dokázala zaujmout, pobavit, rozptýlit. Žena, která s neuvěřitelnou obratností dokázala využít všech svých zbraní, intrikami dosáhnout toho po čem prahla a úsměvem zmírnit bolest poraženým. Madame de Pompadour sice nebyla zrovna vzorným příkladem počestnosti, ale určitě si zaslouží aspoň špetku naší úcty.

Můžete ji vidět ve filmu Fanfán Tulipán.

Ivča

Odpadky házíte do koše, do kapes či mimo do okolí????

Tak takovou otázkou se zabývala třída V1.A, která se zapojila do projektu OBČAN!

Třída paní profesorky Vávrové se do projektu opravdu zapojila s velkým nasazením a přesvědčením, že tento problém je opravdu vážný nejen tady v Hranicích a i v blízkém okolí.

Projektu se účastnilo 12 studentů.

Třída si připravila skvělou prezentaci na toto téma. Vypočítali, kolik by stály potřebné koše a kolik jich je vlastně v Hranicích potřeba.

Studenti si prošli celé Hranice a počítali odpadkové koše. Podle ředitele Ekoltesu, pana Milana Vinklera, má být v Hranicích o 100 košů více, než studenti spočítali. Pravda je ale jiná. Pan Vinkler řekl, že není možné zachovat stejný počet, protože vandalové jsou všude a neustále koše ničí.

Odpadkové koše jsou v otřesném stavu. Někde jsou poloviční, někde jsou přeplněné, jinde rozkopané a někde třeba nejsou vůbec či obrácené. Takto se občané Hranic chovají. Ne, že by udělali pár kroků ke koši, ale oni ten papírek či co hodí na zem a neobtěžují se udržet pořádek...

Studenti vyvodili závěr, že v Hranicích je potřeba nejméně 56 odpadkových košů a to by město vyšlo přibližně na 56tisíc korun.

Třída si pozvala na svou prezentaci na gymnázium paní místostarostku Hranic a ředitele Ekoltesu. Paní místostarostka řekla, že peníze se dají sehnat. Že je to možné, že to budou řešit. Pan Vinkler slíbil, že se něco uskuteční, že s tímto problémem něco udělají.

V1.A s tímto projektem jede do Prahy, kde budou chtít tento projekt prosadit! Všichni jim budeme držet pěsti.

Pokud chcete vědět o této prezentaci víc, tak se podívejte na [www stránky gymplu](#) a nebo se optejte studentů, kteří na tomto opravdu pečlivě a dlouho pracovali. Nemůžeme vám říct vše, takže pokud vás to zajímá, tak věříme, že si nějaké informace o tomto seženete a že budete držet pěsti našim studentům...

Takto by měly vypadat odpadkové koše!!!!

27. července přijde do kin, všemi simpsonovskými fanoušky očekávaný celovečerní film - Simpsonovi ve filmu.

Simpsonovi ve filmu

Na internetu se objevují oficiální ukázky z blížícího se celovečerního filmu, který je založen na kultovním seriálu Simpsonovi. Jisté klipy kolovaly (ne zcela legálně) světem už v polovině roku 2006, ale producenti si vyžádali jejich okamžité stáhnutí.

Celovečerní Simpsonovi z dílny Fox Movies se mají dostat do amerických kin v červenci 2007, k nám dorazí vzápětí. Režisérem filmu je David Silverman, pracuje na něm samozřejmě i duchovní otec seriálu Matt Groening a celá stará

známá parta (Dan Castellaneta, Julie Kavnerová, Nancy Cartwrightová, Yeardley Smithová, Hank Azaria a další). O zápletku filmu nejsou žádné oficiální informace.

Současně se točí i dva nové ročníky Simpsonů (osmnáctý a devatenáctý). Čeští diváci se jich určitě také dočkají.

Seriál se vysílá od roku 1989. V Simpsonových se už objevilo obrovské množství slavných herců a hudebníků a většina z nich to pokládá za čest. Za všechny jmenujme třeba Dannyho de Vity, Meryl Streepovou, Steva Martina či moderátora Larryho Kinga. Z hudebníků to byli Sting, Aerosmith, Tom Jones, George Harrison, Barry White, Cypress Hill, U2 a spousta dalších.

Pokud máte přehrávač Quicktime, tak jsou všechny ukázky k dispozici na adrese:

<http://www.apple.com/trailers/fox/thesimpsonsmovie/>

€loš

Cestou vlků

Jsou ve městě. Smečka se žene dál. Maso. Krev. Jídlo. Nezastavují se před ničím, jsou jako lavina. Jako mor se valí ulicemi, vnikají do domů a zabíjejí. Po dlouhé době zase potrava. Mladý vlk, syn vůdce je na levém boku. Je to jeho první velký lov. Přebíhá po mostě. Najednou nahoře ve věži vytuší pohyb. Opouští smečku, vyráží dveře a vydává se po schodech nahoru.

Z okýnka pozorovala jak se šíří městem. Nikdo neměl šanci. Tak málo kořisti na tolik vlků. Už přebíhali most a dostávali se do další části města. Najednou pod sebou uslyšela ránu. Vzpomněla si jak marně zápasila s heslem zámku tam dole. Takže teď je chrání už jen pár schodů a jedny dveře. Naštěstí kovové. Stejně by ale byl zázrak, kdyby přežili do rána.

Dveře povolí na pátý pokus. Cítí, že kořist už je na blízku, už jen pár skoků nahoru po schodech. Další překážka. Kov. Jsou za ním. Trocha síly a má je.

Uslyšela náraz do dveří a bezděčně poodstoupila o dva kroky dozadu. Další. Asi to bude jen jeden. Ale stejně. Dveře se nebezpečně chvěly. Odtáhla Petra dál. Byl to parchant, ale tohle si nezasloužil ani on. Převalila ho přes spadlý trám. Stejně to nepomůže. Brzo bude po všem. Zámek povoloval. Ještě jednou pohlédla na Petra a pak zoufale začala lézt nahoru po střešní konstrukci.

Bolest hlavy od nárazů, drápy klouzající po rzi, Lesklé rýhy. Už je to tady, Překážka povoluje, jeden náraz, je vevnitř. Pohyb nad hlavou. Skok. Vedle. Další. Potřetí už neunikne.

Marion byla asi tři metry nad zemí, když se vlk dostal dovnitř a okamžitě si jí všimnul. Byl ještě docela mladý, ale ani tak si nedělala nejmenší iluze. Skočil po ní. Jeho zuby cvakly jen kousek od její nohy. Ucukla. Skočil znovu. Zase minul. Vtom ucítla, jak se trám, kterého se držela, začal chvět a uvolňovat. Byl to jeden z těch hlavních šikmých podpěr střechy. Rychle se ho pustila a přemístila váhu na menší trám v okolí. Náhle se trám uvolnil a i s kusem střechy spadl dolů. S Marion to škublo a zhoupala se do boku, ale přesto se jí stále dařilo udržet se na trámku. Kolem ní proletěla spousta těžkých kamenných tašek a odřela jí rameno. Uslyšela zavytí. Podívala se dolů. Trám ležel na vlkovi, který teď znovu strašlivě zařval. Napjala všechny své síly a vyškrábala se na střechu. Sedla si opatrně na hřeben. Třásla se strachem a srdce jí divoce bušilo. Z celého města se k věži začali sbíhat vlci. Jejich vytí se slévalo ve strašlivý chorál a odráželo se snad od všech budov v okolí. V podkroví se strhl boj. Boj o maso. Petr, napadlo ji. Stejně mu pomoci nemůže. Seděla na střeše a čekala. Až do rána.

Pokračování příště.

Hidden

ANKETA

Kdo je pro nás nejlepší profesor a profesorka????

Ze 106 tázaných studentů je výsledek tento:

	<u>Profesor</u>	<u>Profesorka</u>
1)	Horký - 40%	Rábová - 22%
2)	Jemelík - 21%	Elefantová - 13%
3)	Libosvár - 17%	Jonasová - 11%
4)	Lysák - 12%	Bezděková - 9%
5)	Řehula - 6%	Indrová - 7%
6)	Mlčoch, Šeiner - 2%	Zemánková, Plšková, Malá - 5%
7)		Burianová, Mužíková, Vývodová, Křenková - 4%
8)		Slováková - 3%
9)		Kolářová, Kubešová - 2%

Jak vidíte, tak jednoznačně zvítězila dvojice Rábová - Horký.

Těmto profesorům patří obrovský dík za to, jací jsou.

Samozřejmě, i jiní profesori a profesorky jsou super a také jim patří obrovský dík za to, že s námi hodnými, milými, chytrými studenty mají takovou trpělivost.

Tato anketa je jen informativní. Neznamena, že ostatní vyučující rádi nemáme. Kdybychom se tázaly opravdu všech studentů, tak by se určitě objevila ve výsledcích i jiná jména a je možné, že i pořadí profesorů by se pozměnilo. To nikdo opravdu neví. Většina z nás má oblíbených učitelů větší množství a je opravdu těžké si mezi nimi vybrat opravdu toho NEJ. Pro některé byla naše anketní otázka natolik obtížná, že nedokázali odpovědět.

Všem, kteří nám odpověděli děkujeme!

MONČA ☺ , Lucka

Zasmějme se!

Hoyiky!! Tak tohle je už jedno z posledních čísel časopisu v tomto roce. No, myslím, že většina z vás už má plnou hlavu prázdnin a tak vás, alespoň doufám, dobře naladím do těch dalších dvou měsíců, které nás stále čekají.

Blondýna porodí dvojčata a nepřetržitě pláče. Sestra se jí ptá proč pláče.
Odpověď: „Nevím, s kým mám to druhé!”

Dvě blondýnky přijdou ke svému autu a jedna říká:
„Hele, nechaly jsme v autě zabouchnuté klíčky.”
Jedna se šťourá v zámku sponkou do vlasů, druhá zkouší vypáčit dveře a najednou povídá:
„Měly bychom se pospíšit. Začíná pršet a nechaly jsme otevřenou střechu!”

Blondýnka na křižovatce:
Z auta vystoupí naštvaný chlap a křičí na ženskou za volantem druhého auta: „Ty blbko, dělala jsi někdy řidičák?!” A blondýna odpoví: „Určitě víckrát než ty, debile ...!”

Je ti smutno? Nikdo tě nechce? Nikdo tě nemá rád? Nikdo tě ani nepolíbí?
Nikdo tě nepohladí? Chceš pochovat? Tak nám zavolej! My tě pochováme.
Tvůj pohřební ústav.

Leží moucha na zádech a klepe nožičkami. Letí kolem druhá moucha a ptá se: „Aerobic?” „Ne, Biolit!”

Znechucený manžel říká manželce: „Až zemřeš, budeš mít na hrobě napsáno: Zde leží Vladěna, vždy studená jako rampouch.“
Manželka odvětlí: „A ty budeš mít napsáno: Zde leží Vladimír, poprvé tuhý.“

Přijde smutná dcera za svým otcem a ptá se ho : „ Tati, co mám dělat, když je mi můj přítel nevěrný??“ A otec jí odpoví: „ Co já vím, zeptej se svojí matky, ta s tím má zkušenosti!“

Přijde blondýna do ochodu s čepicemi a kšiltovkami. Vyzkouší si úplně všechny a žádná není podle jejích představ, tak řekne prodavači: „Potřebovala bych ještě nějakou jinou kšiltovku.“
A prodavač na to: „ Ale my jiné nemáme.“ A blondýna na to: „ Ale já potřebuju takovou tu s tím kšilttem dozadu!“

